

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 18 OCTUBRE DE 1885

UN POCH D' HISTORIA CATALANA

I

Als molts catalans qu' hi ha en aquesta República que no saben ni una malla de la historia de nostra estimada terra, altres, que si la saben, la tenen completament oblidada, alguns d' aquets per conveniencia y molts per fatuitat, va dedicat aquet petit trevall, que ni tant sols te' l mérit de la originalitat, sino qu' es un extracte, encar que mal fet, de lo que han escrit alguns de nostres escriptors mes celebrats.

En aquest temps de miserias y rebaixament, just es que evoquem la memoria d' uns temps y d' uns homens que ab molta rusticitat y escassa cultura, tenian un ideal sublime: un esperit de nacionalitat é independència alentador, un coratje y una energia digne de renom y alabansa.

La historia de nostre pays, té molts temporadas brillants en que al igual dels majors imperis feya sentir lo pés de son ceptre y de sa espasa en Eüropa.

No pretenem aqui tractar del comensament de nostre nacionalitat, en la que nostres antepassats per conquistar sa independència, sa llibertat y sa autonomia, estaban en continua guerra, arribant fins á posposar l' interés religiós á la independència, cridant als alarbs ó mahometans contra la dominació de Fransa.

Nostre objecte es comensar á fer historia desde l' compte En Ramon Berenguer IV, donant á coneixer á nostres paysans cóm y de quína manera 'ns unirem ab la Corona d' Aragó y mes tart al lo regne de Castella, puig á nostre entendre, tot bon catalá té de sabe-

rho de memoria y recordarho continuament, per aixis estimar com se deu á nostra terra y no confonders ab los que prenen la historia de Castella per la historia d' Espanya, y mes encara, perque aquells temps. aquells fets, aquells homens, y las lleys perque 's regian, justifican nostre carácter y tendencias que no poden ser altres, tota vegada que l' ideal de la generació actual es precisament lo que nosaltres teniam sis ó set sigles enrera.

De resultas de la desaparició del Rey Alfons I de Aragó en lo cercle de Fraga ahont va ser derrotat per lo wali de Lleyda, fou nombrat son sucesor, per los Aragonesos, lo seu germá Ramiro, anomenat lo Monjo, que tingué que sontindre guerra ab Castella y Navarra, perque aqueixas volian altre sucesor á la corona.

En aquesta forta discordia, tingué qu' intervindrer com mediador lo compte de Barcelona, príncep de Catalunya, En Ramon Berenguer IV, y desde llavors sa influencia en Aragó y en la familia reyal creixé tant, que dos anys mes tart ó sia 'l de 1137 lo rey Ramiro, va ferli concessió de sa filla Petronilla per muller y del domini de la corona, quedant desde llavors En Ramon Berenguer, á mes del titol de Compte de Barcelona, ab lo de Princep ó dominador d' Aragó.

Aixis va portarse á cap la reunió de 'ls aragonesos y catalans en un mateix trono, iniciant desde 'ls primers moments, En Ramon Berenguer, aquella política tan sábia que feu célebre á la casa de Barcelona, concedint la llibertat mútua, perque com abdós estats eran tan diferents en sa legislació y costums y encara mes en sos idiomas, se juntassen, de manera, que comensaren per lo respecte de 'ls drets de cadascú.

J. H.

CENTRE CATALÀ

II

En nostre darrer nombre apuntarem de quina manera podria pendrer increment la societat catalana *Centre Català*, y avuy tenim ganas d'esplanar l'idea procurant senyalar lo camí, qu'á nostre entendre, tindria que seguirse.

Una societat, si no te un constant atractiu pera los socis, mort de anèmia, puig que l'hi manca la vida, que es l'element necessari pera la conservació vital, no sols de l'individu sino de la colectivitat.

Se demanará tal volta ¿quina es l'anèmia que sofreix lo *Centre Català*, y quin lo remey pera curarla? Ara respondrem á la demanda.

La societat nomenada *Centre Català*, pateix per mancansa de propaganda desde sa fundació, sofreix anèmia moral porque li falta l'ajuda de molts il·lustrats paysans (fora de los que ja hi ha) que, per son valiment personal, ó per sas influencias y relacions ab los prohoms de nostre Terra, poden enaltir lo bon nom d'una Societat, y l'hi faltan també las amistosas relacions ab los Centres de Catalunya.

Aquestos son los punts capitals de la malaltia del *Centre Català*, y pera curarla nos permetem apuntar los remeys que á nostre entendre l'han de curar, transformantlo de feble, en fort y robust organisme.

Tota colectivitat té necessariament que tenir un fi determinat á l'agruparse, si conegut per los iniciadors de lo pensament, los qui l'planteijan y reglamentan, procurant aportir lo major nombre de satèlits possible.

Ja sabem que lo *Centre Català* te lo seu programma, y sab quin es lo ideal que cerca, puig no fá tant temps que 'n l'acte oficial de la inauguració de lo nou edifici 's digué que «los catalans procuran aixecar temples ahont puguian pagar homenatge á la jamay oblida da Patria y al sempre honrós Trevall, y ahont se vulla que sia n'oblidan jamay son llenguatge y lo lloch ahont han nascut, cual recort los atrau y manté en son cor lo foch sagrat del amor á la Pátria y del amor al Trevall.»

Aquí trovem nosaltres l'ideal que desitjan los vers catalans, hi veyem lo fondo de l'idea que déu servir de lema al *Centre Català*; mes també notem estranyement que aquestos bons propòsits dictats á la calor d'un ardent

y ferm patriotisme, no hajan siguts reglamentats per la Comissió que los patrociná publicament lo dia 7 d'Agost prop-passat.

De la reglamentació d'aquestos propòsits, ha de eixirne lo remey infalible pera fortificar á lo avuy malaltis *Centre Català*.

J. B.

AHIR Y AVUY (1)

¡Quien á parar alcanza la carrera
Del mundo hermoso que al placer convida!

ESPRONCEDA

¡Gozem!. ¿per qué es la vida?... ¿qui detura la corrent que devalla la montanya?.

Del pler m'obra la porta ma ventura,
á ubriacarse l'esperit s'afanya...

Meu es lo mon que m'dona la dolsura
d'aquesta ditxa pera tants estranya!

¡Quan ja ma joventut siga marcida,
son bell recort alegrerá ma vida!

¡La vida es lo present! Las fantasias
qu'omplen de vent las testas somniadoras
no han pas d'enterbolir mas alegrías,
ni omplir jamay de fel las meas horas;
y encar que després vinguian altres dias
coberts de dol, me sostrindrán llavoras
la remor dels festins que deixi enrera
y lo *terme de tot* qu' al fi 'ns espera.

¿Per qué mirar avant, si 'l vel qu' amaga
aquest pervindre qu' á los homs preocupa
no podem esquinsar? Si eixa nissaga
de filosofhs que tant de Déu s' ocupa,
definirlo no sab ¿per qué afalaga
la nostra pensa y ab enginy hi agrupa
duptes sens fi, estranyas teorías,
qu' al capdevall no son mes que manías?

Perque ¿qui es aquet Deu que tan alaba
la folla Humanitat?. Quant noy jo era,
y ab lo seny de ma mare sois pensava,
lo veyá gran, mes ab un cor de fera
quan las faltas dels homes castigava:
un deu que no era Deu.. ¿de cap manera!
qu' á lo fill que sas lleys ferm no seguía
una eterna venjansa prometía

¡No... jo no hi crech en la existencia
d'aqueix esperit vil que no perdona:
ara ja penso sols per ma conciencia;

veig lo que hi há prop meu. ¡Poch se me 'n dóna
d' aquest demà tan fosch per la ciència!
Vull viure sols per' mi, y sino es bona
ma vida per' 'quet Deu que dura encara,
fort me veig per' mirarlo cara á cara.

La vida es lo present; la Providencia
sols es la sort que los meus passos guía;
res mes qu' un vil metall la Omnipotencia;
la creació casualitat d' un día;
lo progrés es la humana inteligencia;
la forsa la rahó; la fé mania:
¡Conegudas las propietats dels cossos
ne cahuen los misteris fets á trossos!

Deixeume donchs gosar d' aquesta vida
ja qu' en ella está 'l tot que 'l mon nos dóna:
jo vull amor..., aquest amor sens mida
que trovem en los brassos d' una dona;
la dolsa realitat á que 'ns convida
aquesta passió ardenta d' una estona:
aquest foch que s' encen y que s' apaga,
que 'ns gronxa en mar de plers y 'ns afalaga.

Vull dels festins los cants y la gatzara:
del mon exprémer totas las delicias;
de la orgía senti 'l foch en la cara;
de l' amor que mes válgua las primicias;
de la hermosa, pels altres mes avara,
obtindre las impúdicas caricias,
y arrullat per l' estrépit de la festa
foll en sa falda reposar ma testa.

¡Aixó es gosar! Aquest es lo problema
que l' home deu resoldre pera viure;
que cadascú segueix ab lo seu tema
ja que la idea com lo vent es lliure;
no vull cap mes rahó ni fals dilema
de sabis moralistas que 'm fan riure:
jo vull felicitat tal com la entench,
y á ningú la demano, me la preneh.

Res m' importan las llágrimas que llansa
mon consemblant que sa miseria plora,
mentres tant jo navego en mar bonansa,
y si mon cor alegre res anyora,
¿qué m' importa dels altres l' anyoransa?
¿Plers desitjo?... donchs plers tinch á la vora:
¡Que rodi 'l mon... que rodi ab sa ignocencia!
¡Jo soch mon deu, jo mano ma conciencia!

Be es vritat que tinch cor, que fort palpita,
mes no per' sentir llàstimas fou fet:
lo foch de las passions sols me l' excita,

y si no mes per ell lo trovo atret,
lo mateix que l' insecte que no evita
lo foch d' aquella llum que l' ha distret,
¿per qué no li haig de dú ab totas sas galas,
encar que 's cremin un xiquet sas alas?

Després vindrá la mort, y un cop reclosa
la porta de mon ninxo ¿qué tindria
de la vida, si ab ánima conmosa
lo sacrifici fes de m' alegría?
Fora tot acabat prop de la llosa
que mas cendras del mon separaría;
mes gosant sens fer cas de cap desvari,
satisfet de ma vida podré anarhi.

.....
.....

JOSEPH M. OLLER

(Seguirá)

Conseqüenta en son programma, la Direcció no pot
ferse solidaria de las ideas que campejan en aquest
treball; al publicarlo sols ha tingut en vista lo seu mé-
rit literari.

N. de la R.

UN JURAMENT

Ab veu fosca y aspre, acompassadament,
com si tingués peresa de ferho, tocaban las
deu en lo rellotje de la Seo.

Soroll de carruatjes rodant ab rapidesa ver-
tiginosa sobre 'l desigual empedrat del car-
rer; estrident senyal de corn, llansat al aire
per cotxero de tramvia anunciant á 'ls distrets
transeunts que poden ésser 'xafats al atraves-
sar la cantonada; crits de xicots venent dia-
ris, movent forta gatzara ab novas per ells
inventadas pera guanyar quartos: tot aixó
barreijat ab lo burgit de los billetaires ofe-
rint la grossa per l' endemá, lo malahit ro-
sech d' afamadas ratas y acompanyat d' un
esmortuhit llum per falta de liquit y lo blé
curt com punta d' agulla, llum que per mo-
ments semblaba volerme dexar á las foscas,
produhian á ma preocupada pensa un efecte
trist, lúgubre, patétich.

Atent l' oido als passos lents, pesats com
si fossen patjades d' *hulano* marxant á toch
de corneta endormiscada, esperant ab impa-

ciencia la vinguda de un home metódich, implacable y fret com montanya de néu en lo Polo Nort: tal era mon estat quan lo rellotje tocá las déu de la nit.

L'home qu'esperaba tenia que arribar ab pas mesurat, com fantasma, com gladiador romá segú' de la victoria. Era sa condició y no podia jo modificarla. De modo que los que caminavan precipitadament, me tenian sense cuidado.

Ma impaciencia era cada volta més gran.

Hi hagué un moment de pahorós silenci.

Semblava que tot lo que moments avans havia promogut fressa tanta, dormia com ballador que ha perdut tres nits seguidas entusiasmat ab galops y valsos.

Comensaba á abandonar l'idea de trovar-me enfront d'ell, l'home de calma estóica, quant de sopte sento passos, primer llunyans, després més próxims y per fi prop de mí. Also 'l cap y veig arrogant figura mirantme torvament y de fit á fit.

—Aquí 'm teniu,—me diu.

—Vos esperaba impacient,—li contesto.

—Seguime y pocas paraulas, que dispo de poch temps.

—Donchs marxem, que jo vull acabar molt aviat, puig la tardansa 'm desespera.

Després d'eix curt diálech, agafo 'l barret, encench un cigarro y 'l segueixo.

Al passar per dessota un fanal, 'm ficso en un bulto que mon acompanyant portaba baix son abrích, semblant á una capsa contenint pistolas de combat.

Lo vigilant nocturn 'ns mira ab abrumadora curiositat, mes creyentnos pot'ser de la policia secreta, posa punt en boca y 'ns segueix ab la vista.

Seguim nosaltres nostre cami.

Mitxa hora passem atravessant carrerets y carrerassos.

Ja 'ns trovem en los arrabals de la ciutat.

Qualsevol que 'ns havés seguit hauria dit qu'eram muts.

Arrivem per fi en siti despoblat.

La lluna sembla que vullga presenciar la terrible escena é illumina lo paratje.

Tantost arrivarem á una planuria, 's para 'l fulano y m'interroga d'aqueixa manera:

—Escolteu, si voleu retractarvos encara hi sou á temps: jo vos perdono á pesar de la grave ofensa que 'm fereu.

—Dèu del Cel,—li responch,—un catalá sols té una paraula y ho he jurat.

—Reflexioneu un moment. Mireu que podeu evitar una desgracia.

—Vos repeteixo que ho he jurat, y acabém d'una vegada.

Se desabotona 'l sobretodo, ab un moviment rápit 's treu lo que portaba amagat y m'ho presenta, dihentme:

—Probéula.

Vaig per agafar l'objecte, 'm sembla una ampolla, ho miro al claror de la lluna, llegeixo apressurat y deya *Berliner-Aktien-Brauerei*, llenso un crit y....

Res, no s'asustin, no hi hagué cap mort ni cap ferit. Mè vareig ficar en 'l llit jurant que may mes beuria cervesa alemanya y lo jurament se 'm ficá al magí de tal modo, que 'm vá fer somiar tot lo que 'ls hi acabo d'explicar.

ENRICH RAFOLS.

Una volta pel cel

Contaba 'l pare Manel
que sen frare franciscá
un sant lo vá convidá
á dá una volta pel cel.

Com qu' es un lloch reservat,
que no hi pot entrá qui vol,
per' llo de no sé un bunyol,
s' hi van ficá d' amagat.

Las cosas qu' allá va veure
l' varen sorprendre tant,
que si no ho' gués dit plorant
no ho hauria volgut creure.

La gent, diu, qu' era molt fina
no hi habia cap ximplet,
uns poch portaban barret
y 'ls demés tots barretina

Sobre tot, 'l vá engrescá
veure un jovenet trempat
y... dich, tan ben educat
que parlaba catalá.

La taula? era cosa bona!
quins menjars mes esquisits!

tothom se 'n llepaba 'ls dits
som si fós á Barcelona.

Cada pas hi havia un cove
de tortells, ab sucre blanca
y cocas de Vilafranca,
borregos de Vilanova.

Pilas de pá de passich,
mulflons y hasta alguna mona,
galetas de Badalona
y llangonissas de Vich.

Sempre tenian apunt
per la gent mes llaminera,
plats de figas de Porrera
y turrans fins, de Agramunt

L' ensiam! feyan feresa
las lletugas qu' allí havia,
advertint que s' amania
ab un ratx d' oli d' Olesa.

Lo vi anaba per barrals,
y en l' ayre 'l porró y 'l gat:
xarricaban bon Priorat
y malvasia dén Fals.

Uns tocaban la guitarra
y ab aixó s' entretenian;
altres fent rotllo llegian
las "gatadas de 'n Pitarra"

Y després de bona estona
d' examiná tot alló,
va veure 'l nostre pendó
y l' escut de Barcelona.

Per aixó 'l pare Manel
quan ne parlaba, ploraba,
y deya y asseguraba
que Catalunya era 'l cel.

MANEL JACAS

NOVAS

Ha mort en Madrid, nostre paysá l' esculp-
tor y dibuixant En Vicens Oms, germá del
célebre escultor En Manel Oms.

Llegim en diari d' Espanya, que tota la tri-
pulació de la fragata *Doña María de Molina*,
que debia esser rellevada per haver complert

son servey, ha demanat reenganxarse, pera
servir en lo mateix barco tot lo temps que la
pátria 'ls necesiti.

¡ Aquets son los marins espanyols !

Nostre estimable col-lega *La Publicidad*,
de Barcelona, diu « que á horas d' ara, ja
deuria estar en son lloch la representació na-
cional, pera recullir las manifestacions de
l' entusiasme públich y donar forma y reali-
tat á las patrióticas ofrenas que 's fan en tota
Espanya. »

També nosaltres pensem lo mateix.

Segons nostres noticias, la gran fundició
de Barcelona *La Maquinista Terrestre y Ma-
rítima*, te l'encárrech de fer duas máquinas
per' los grands crucers que 's construeixen
en las drassanas d' Espanya.

La casa Portilla, de Sevilla ha rebut idén-
tich encarrech.

¡ Ja era hora de que l' industria nacional
tingués la preferencia de 'l Govern.

Una casa de Barcelona esta construhin 50
torpedos; segurament servirán per la defen-
sa de l' port.

Llegim en *El Mercantil Valenciano* aquest
crit de guerra:

*Guerra á Alemanyia y á 'ls qu' en Espanya
an politica alemanya.*

Vida sense honra, no es vida.

¡ Viva Espanya' ab honra !

¡ Viva l'integritat de la pátria !

¡ Abaix lo qu' estorba !

Bé per los valencians.

Estan trevallan ab molta activitat las dras-
sanas de La Carraca, Ferrol y Cartagena.

Varis oficials de la guarnició de Valencia,
projectaban donar una corrida de bous braus
pera contribuir ab son producte á la suscrip-
ció de la construcció de 'l barco *Ejército*.

Los estudiants, per la seva part, donarian
una funció teatral.

També prenía peu l' idea de costejjar un

barco de guerra que portaria lo nom de *Valencia*.

PIFIAS

Lo darrer correu de Bordeus no 'ns ha portat cap diari de Barcelona; es per aixó que no sabem la que passa en aquella ciutat.

·*·

Per cartas particulars, sabem que tan en Barcelona com en los pobles de 'ls voltats, ha decrescut lo cólera, fent suposar qu 'en breu se cantaria lo *Te Deum*.

·*·

Lo Centre Catalá donará avuy la 4ª Representació de la temporada, posant en escena las comedias castellanas *El loco de la Aldea* y *La mujer de Ulises* y la zarzuela *Picio, Adan y Cª*.

·*·

Recomanantnos la publicació, se 'ns ha enviat la següent llista d'obras dramáticas catalanas:

Produccions catalanas, en un, dos y tres actes, que no tenen mes que una dama: «Agencia de matrimonis», «Arribar y mól-drer», «Campi qui pugui», «Carambolas», «La vida á l'Encant», «Las tres alegrías», «Lo testament de l'oncle», «Mistus», «Per forsa», «Tres blanchs y un negre», «Un cop de cap», «Un inglés de Mataró», «Un pollastre aixelat», «A la lluna de Valencia», «La noya de l'entresuelo», «La Tuyetas de Mallol», «Amor de pare», «L'apotecari d'Olot», «L'agrahiment», «La ferida al cor», «La llántia de plata», «Las joyas de la Roser», «Las papallonas», «Lo gat de mar», «Lo port de salvació», «Lo pom de violas», «Los egoistas», «Rialles y ploralles», «Un agregat de boigs», «Vostés dirán», y moltas més que no anomeno. Ademés lo teatre catalá, rich com 'l primer que hi haje, conta ab més de doscentas obras de indisputable mérit, entre zarzuelas, dramas y comedias, de dugas y més dama's.

Un catalanista.

En Benet Fugasot, un noy de casa mes trempat qu 'un jingol y més catalá qu 'una barretina d'Olot, ha establert una magnifica tenda en lo carrer Uruguay 271 qu' ha bateifat ab lo nom de *Sabateria «La Gralla»*.

Desde la petita sabateta per' criatura fins á la bota de montar trovarán per escollir, bons materials, d'aquells que no 's rompan fins que..... son vells.

Lo bon tracte y amabilidad d' en Fugasot son tan grans y entent tant l' art dels *guants* per peus, que no duptem en recomanarlo y assegurarli que farà pessos.

SUSCRIPCIÓ

Pera los damnificats de lo cólera en Espanya, qual producte será enviat al Dr. Ferran pera que lo distribueixi entre las familias més necessitadas.

Suma total. \$ 312.30

Segueix oberta la llista de suscripció.

LAS MILLORS FIGAS...

*Finis coronabit opus
(Lo fi coronará l'obra.)*

En Pau qu' es un tros de pá
Que may ha sabut fer ré,
Y que si molts quartos té
Son pare 'ls hi va deixá,
De la Rifa de Madrid
Ha comprat tot un bitllet
Y déu mil duros ha tret
Sens costar-l' hi cap fatich.

Jo qu' un décim vaig comprá
Y qu' ho necessito més
¡No dich jo déu mil! No res
Vaig poguerne arreplegá!

Per mitigar mas fatigas
Finis coronabit opus
Dich; puig las millors figas
Se las solen menjá 'ls dropus.

Un empleo vaig buscá
Pera pogué 'm manteni
Sens trevallar, que per mi
N' es lo mes decent qu' hi há.

Ab la mateixa intenció
L' Andreuét lo pretengué,
Y ab dóna guapa que té
Guanyá per oposició.

Jo qu' encar qu' Anton me dich
Soch molt mes espavilat
Que l' Andreuét, m' he quedat
Pobre, y ell se ferá rich.

Per mitigar mas fatigas
Finis coronabit opus
Dich; puig que las millors figas
Se las solen menjá 'ls dropus.

Jo y en Francisco Llanut,
(Lo burro sempre devant,)
Estávam enamorant
A la Quimeta Pelut.

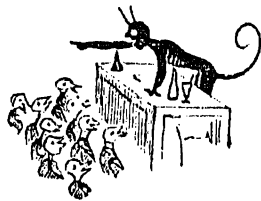
Jo que soch guapo y ben fet
Y que pera festeijar
Bona manya m' sé donar
Una carbassa n' he tret,
Y ell que té l' nom adequat
Puig es mes llanut qn' un bé
Lo sí d' ella n' obtingué
Per sé rich, y s' hi ha casat.

Per mitigar mas fatigas
Finis coronabit opus
Dich; puig que las millors figas
Se las solen menjá 'ls dropus.

Lector, crech t' he convensut
Y que no, espero no m' digas
Que sempre 'l qu' es mes llanut
Se menja las millors figas.

UN NET DE LA TÓYA.

VUYTS Y NOUS

Una pregunta:

—¿Se pot bateijar ab aigua de rosas?

—Nó.

—¿Donchs, las criaturas que naixen en Rosas, tenen que bateijarlas fora de 'l terme?

—Y ara, ¿que t' has tornat ximple?

—No dius, tú que no 's pot bateijar, ab aigua de Rosas?

—Ab aigua de rosas, nó, mes ab aigua de Rosas, si?

—Vetaqui un de los inconvenients de no
parlar ab lletra majuscula!

Ab ton garbo y ton salero
y ton mirar tan bonich
y ab tos pessos y tas fincas,
ja te 'n pots entorná 'l llit.

Las donas dihuen *polisson* á lo farsell que
duhen un xich mes avall de l' esquena.

En Espànya los polissons, sont los soldats
de los gobernadors.

Qui diu polisson, diu guindilla, y en cas-
tellá, guindilla, es un bitxo.

Lógica: las donas portan un bitxo derrera.

T' estimo per tos ulls negres;
per la blancor de ta cara:
pro encara mes t' estimo
per los *nafs* que té ton pare.

Estaba 'l Tribunal reunít en tercera instan-
cia, pera condemnar á un individuo que de
un tros lluny feya olor de cadafalch, acusát
(l' individuo) d'assessino, lladre é incendiari.

Fan compareixer á 'l reo y 'l president li
pregunta:

—¿Es dir qu' insistiu en negarho tot?

—Ja veurá, contesta 'l criminal, vaig co-
mensar á negar en las primeras declaraciones,
y ja vosté déu saber qu' un home honrat no
té més qu' una paraula.

Ets tan rossa y tan pitera
y ets tan salada, m' aymia,
que quant te faig un petó
sembla que llepi tunyina.

Un dia, un criat, veyent que l' hi habian
dat una papeleta de citació, 's quedá tan sor-
prés que no savent que podria ser, aná á con-
sultarho ab son amo.

—Veigi, nostramo, sembla que 'm citan.

—¡Ay ay! ¿y aixó?

—No ho sé.

Bé, pero home, bé 'n deus haver fet al-
guna.

—No senyor, no.

--Per forsa.
 --Li dich que no senyor.
 --Veyas de pensarhi bè que si acas are encara 's fora á temps d' arreglarho.
 --No 'm recordo de res.
 -- Donchs deixau correr.
 --A no ser que fós !.... pero ¡ cá!
 --Vaja, digas.
 --A no ser que fós perque ahir á la tarde vaig donar un fart de clatelladas á un vigi-
 lant del cantó.

L' amor que sempre t' he dut
 ¡ay Carmeta! n' es tan gran,
 que 't jur que d' avuy en vuit.....
 será la senmana entrant.

A ma aymada

Estich lelo y á la trassa
 no sé si l' estimo ó qué,
 ara no s' ho prenguí á guassa:
 estich que no sé l' que 'm passa
 desde que hi vist á vosté.

Jo la voldria olvidar
 perque son recort m' exalta,
 me capfica, 'm fá penar...
 ¡vamos, si á la vista salta,
 si, jó la dech estimar!

¡Y com nó, si vosté 'm loca!
 ¡si 'ls séus ulls m' han deixat lás!
 ¡si té un pamet que 'm trastoca!
 ¡si te la boca mes. . boca
 que he vist dessota cap nás!

No ho dupti; no, senyoreta,
 mon cap está que s' arbola,
 ¿Con se diu? Laura? ¿Enriqueta?
 ¿Conxa? ¿Lola?... Donchs bé Lola
 lo meu cor está que peta.

Visch frenétich, cada dia
 mil voltas surto al cantó
 y 'm moro de gelosia
 si no hi veig l' aymada mia,
 ¡ja ho veig, fá tanta caló!

Per Deu calmi mon martiri;
 son eclipse 'm fá pati,
 ja veu que l' amo ab deliri.
 Ah!... si surt al balcó miri
 que á sota m' hi veura á mi.

TONET TARRAGONI

S' estaban confessant una vegada varios
 xicots posats en rotllo alrededor del capella,
 qu' seguint l' ordre de 'ls manaments, ls' hi
 anaba preguntant los pecats que tenian.

Arribáren al seté y digué 'l confesor.

--A veure, fills meus, algú de vosaltres ha
 prés may res de ningú?

--Si, pare, contestá un baylet, ficantse la
seva en dins, un cop vaig péndrer una gallina
 de 'l coslat de casa.

--Ay pobre, ho vaig á dí á n' al pare, qu'
 era nostre, cridá un aitre sortint del rotllo y
 arrancant á córrer.

--¿Cóm se 'ls arregla en Fabié
 que, desde que 's va casá,
 gasta, juga y no fá ré!
 --Te propis á Cornellá
 procedents de sa mullé.

SALVADOR GENIS.

TRENCA CLOSCAS

Xarada

Á VICENS GIRALT

Hú quatre per Dèu, Vicens,
 qu' en solfa no hi entens *dos quatre*;
 t' empenyas per arribar al *tres*
 y no veus que tú ets molt magre.
 Si no perque ta *dos dos*
 l' altre dia vá parlarme,
 ja t' hauria dut *hú tres quart*
 pera lluny d' ella portarte;
 mes com te *tersa segona*
 ab amor tan entranyable,
prima dos l' afecte feel
 que t' he tingut fins are.
 Treute de 'l cap preteasions
 que 't fan mirar tan enlayre,
 que 't pots trencá una *hú dos*
 si per cas 'ribas á cáurer...
 Pren de mon *tot sovintet*
 y encara podrás curarte.

PAU DE L' HORT

La solució se donará en lo número vinent.

Solució á la xarada del N. 20: *Correu.*